

Jaroslav Holoubek

IN VINO FEMINA

Odlétáš jako průvan cestující strom
okvětní lístek
do zatáčky snů

To je tím vínem
ta radost bloudit
po stopách štěstí
a duše mezi nohama
a hlásky pod polštářem

Známe se sotva od vidění
obechnali nás životem
je příliš pravděpodobný, než aby byl pravdivý
obchodní dohoda s ďáblem
ručíme si smrtelností
oči nos jazyk srdce
rozevlátá hlava
ramena nad vrcholky hor

Už jednou ses spálila
a přesto se přiblížíš znova
jak taška spadlá ze střechy
jak zobák kolovrátku
jako pláč vdechlý dovnitř trumpet

Jaký tón!
hned zkraje století
proti své vůli svůdná podmanivá

znepokojivá a návyková
Za ospalými víčky
nedohrané dějství našich her
vypitá láhev červeného vína

Rozhovor natahuje uši
chvílemi pravda častěji lež
v oblouku ironické pošklebky
Hladím tě proti srsti
a peří pláče
v hříšné paměti
Jen vytrvalé poledne v tom bezčasí
na okně kočka s květovaným břichem
a loutky na houpačce
náramek zvyku kolem zápěstí

Čekáš až andělé na zámeckých schodech
rozezpívají všechen zmar světa
hudba se tísni v obrazech

Vezmu si na sebe tělo a odejdu z domu
sny pod rohožkou
v zubech klíč
Hrozny zavěšené ve větru jak prádlo
za mnou z vinic mávají
Jsem blázen a je mi do zpěvu

Praha, druhou neděli adventní 2009

